

ПОКЛОПАЦ

Велика тераса. Мислим велика, по стандардима осмоспратница у једном набијеном граду. Кадгод причам људима о мојој соби, увек им споменем и велику терасу. Реакције су у фазону “Вау! Шта бих ја дао да имам такву терасу!” или “мора да стално уживаш на њој, поготову кад отопли”. Искрено, никад не излазим на њу. Увек постоји неки разлог. Зима је, пао је снег, само што није пала киша. Међутим, сада је лето. Нема разлога да не изађем напоље, али опет, не излазим. Пробуди ме јака светлост која долази споља. Бескорисне модерне завесе са ресицама. Требало је да купим класичне старинске завесе, од плафона до пода, па кад их навучеш нема начина да те светлост нежељено пробуди. Добро је оно старо, проверено. Беспотребно је губити време на нове зезалице. Али опет, купљење су да би се боље видела тераса. Због чаробног погледа.

Данас сам решила да изађем напоље. Ништа специјално. Обично недељно поподне проведем испред телевизора гледајући серије које ћу убрзо да заборавим. Напољу није лепо. Спрема се олуја. Изашла сам у свом жутом комбинезону и наслонила се на ивицу терасе. Никада се не наслањам. Бојим се да ћу да паднем. Само делић секунде, делић непажње...

Видела сам путер златне облаке које су цртале импресионисти на својим бесконачним платнима. А на том савршеном облаку један мали, црни који се шири као нека зла слутња. У даљини небо постаје тамније, пада ноћ, али два паралелна бљеска, две оштрице, мисле другачије. Олуја ће.

Ветар снажно дува и моја полумокра коврцава коса лети на све стране. Нагињем се напред да бих видела. Дрвеће се тресе, поклања се, скоро до земље. А поред мене, још две терасе које до сада нисам видела, бар тако мислим. Са једне се чује бука. Неки човек, ваљда комшија. Можда сам га пре и видела у лифту, на улазу, не знам. Гледа ка мени. Не види ме.

Ништа специјално са том терасом. Показује само оно што не волим да видим. Улазим у собу, остављам врата отворена. Вруће је. Изненада, нешто се чуло, као пластика када удара о под. Окрећем се. Дошло је са терасе. Тенда лупа јако под налетима ветра. Као да урличе од бола. Окрећем се ка њој и на зеленом тепиху, који је имитирао савршену енглеску траву, лежао је чеп. Зачудила сам се. Одакле је дошао? Како је могао да падне на сам врх једне осмоспратнице?! Радозналост је убила мачку, али ја излазим на терасу. Подижем то мало ваљкасто парче беле пластике и посматрам га. Нисам могла да препознам којој фирми припада. На њему једино исписано:

29.12.13. 02:40

Рок трајања. Држим чеп на десном длану и гледам у њега као да има неко више значење. Шта ће се десити 29. децембра 2013? Само о томе мислим. И да ли је бела боја нешто добро или не?

“Зар то није занимљиво ”, питам баку, “да ти падне чеп на терасу?” “Олуја га донела”, говори равнодушно. “Шта мислиш да ће се десити 29. децембра 2013?” “Ништа специјално, проћи ће још један дан”, одговара док односи прљаво суђе до судопере. “Да, у праву си”, тихо изговарам, “ваљда ће само да истекне рок трајања некој давно попијеној боци која је изгубила свој поклопац”.

ТАМАРА РАДИВОЈЕВИЋ,

Ученица 4. разреда Математичке гимназије

Адреса школе: Краљице Наталије 71 , тел: 3628-375

Професорка: Душица Антанасковић

Адреса аутора: Алексиначких рудара 2, стан 12

Телефон: 0605503034